

מיכתבים

(המשך מעמד 3)

מה שרק מוכיח שלא רק אנחנו אוהבים אותה. **רות וגד ארבל**, יונה, אוסטריה

נ.ב.

לפי אותה סטטיסטיקה השם המועדף לבנים באוסטריה הוא מיכאל.

כיצד לגבות מיסים

על הוראת קיסר רומא לנציב בארץ ישראל לא להכביד מדי את העול (מיכתבים), העולם הזה 2.12.87. לגנוז את הכבשים ולא לשחוט אותם, היא סיסמה לא רעה לגביית מיסים, אבל איש-עסקים אנגלי אחר המחיש לפני כמה שנים, את הרעיון הזה בצורה הרבה יותר עניינית.

כאשר נפטר האיש, הוא זכר את פקידה-השומה שלו בצוואתו. זה נתבקש לבוא למישרדו של המוציא-לפועל של הצוואה וכאשר התייצב שם, הוגש לו (בהתאם לבקשתו האחרונה של הנפטר) לימוד, כצירוף ההוראה הכאה בכתב: "ועכשיו, נסה לסחוט אותי!" **גיל סוקול**, רמת השרון

הנצה, שובי הביתה

על כלבת-זאב שנעלמה מחוף אכדיה.

זכרון נעורים

על איש-מחשבים העושה שימוש בעניין האסטרולוגיה (אסטרולוגיה מינית), העולם הזה 28.10.87.

נהיית מאד מקריאת הכתבה על חיים סבו ראשית, זהו חידוש ושנית, אני מכירה את סבו מנעוריו (אם כי כיום אין בינינו קשר) והיה מאד מעניין לקרוא אודותיו ועל עיסוקיו.

לדעתי, המיקצוע מתאים לו ואפשר לסמוך עליו, למרות שאני עדיין לא השתמשת בשי-רותיו, כי לא ידעתי עליהם.

ברכה תלם, רשפון

הטלפון של פרס

על שעת התקשרותו של שימרון פרס לשר-המישפטים האמריקאי (דו"ח ועדת-הקונגרס על פרשת איראן-קונטרס), העולם הזה 2.12.87.

ברו"ח ועדת-הקונגרס מסופר כי פרס צילצל לאד מיז (שר-המישפטים האמריקאי) ב-4:40 אחר-צהריים, ובהקשר לכך מעיר העולם הזה "כלומר: אחרי חצות בישראל".

ההערה הזאת איננה נכונה. 4:40 אחר-צהריים שעות ושינגטון הוא 11:40 כלילה לפי שעות ישראל (20 דקות לפני חצות).

פרס, בכל זאת, מספיק ג'נטלמן לא לצלצל למישורו אחרי חצות, והיו לו מספיק צרות עם

קוראה אהרונזי וכלבה קנצה. היא ואני אומללות

שעונים (של דויד בלאס, למשל), שהעולם הזה לא צריך להוסיף לו עוד תיקנות. **דבי מזוזר**, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיות או טכניות.

מצב

הנשיאות

בשנת ה-40 למדינה רבים נזכרים בנשיא המדינה הראשון, חיים ויצמן, שבין שאר מעלותיו הרבות היה לו גם חוש-הומור לא-מבוטל, כפי שסופר, ביום השנה העשירי למותו, בגליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

יום אחד בא אל ויצמן הקשיש אחד מראשי הציונים באמריקה, שחלה בגרונו ולא יכול היה לדבר ולכן כתב את מה שרצה לומר לוויצמן על פתקים. אמר לו ויצמן: "תראה לאיזה מצב הגענו! אני ציור, אישתי חירשת ואתה אילם!"

כל מי שיש לו כלב, יודע את הרגשת הצער והאובדן כשהכלב נעלם.

מי ראה את קנצה, כלבת-זאב בלגית, בת שנה וחודשיים, שחורה לגמרי, בעלת פרווה ארוכה, קרחת קטנה על האף ורצועת-מתכת ומנעול? מי ראה אותה?

אולי לקחו אותה בטעות? אולי גנבו? עיקבותיה נעלמו מיום שלישי, 24 בנובמבר, אחרי ששיחקה על שפת-הים בחוף אכדיה בנרצליה.

עכשיו היא ואני אומללות. אם ראיתם, או אם מי שלקח אותה, קורא את המיכתב הזה, אני מבקשת בכל לשון של בקשה (וכי נגרם לי הרבה צער וכאב-לב, ואני משקיעה את כל זמני ומרצי בחיפושים), אנא, עיורו לי!

טלפונים: 494132, 490022 או (לווטרינארים) — דני לוי, 793535; קוטי שרעבי, 478707; שיינר 252598.

תודה — **דפנה אהרונזי**, תל-אביב

שימחה תל-אביבית

על נגע הכלבת בתל-אביב (הוטרנר) אמנון לוי ב"מה הם אומרים", העולם הזה 25.11.87.

הנגו להודיעכם, בשימחה, כי מזה 25 שנה אין בעירנו כלבים הנגועים במחלת הכלבת.

המחלקה הוטרנארית שלנו פועלת במרץ ובהתמדה בנושא ומונעת התפתחות המחלה.

בני כהן, דובר העירייה, תל-אביב

קליא יקי.

ומרכזות: לא מדובר פה בעובדים ארעיים, עובי רים שמתחלפים בכל יום. מדובר בעובדים קבועים של המועצה. אלה אינם סתם אנשים מהרצוב.

"כדי לנסות ולשפר את התנאים התת-אנושיים שלהם, פיניתי מישרד של המועצה, ונתתי להם" כשהוא התבקש להצטלם במקום, סירב תחילה. "זה בכל זאת לא הילטון פה, זה לא מקום מכובד" לבסוף התרצה. "למרות איך שזה נראה, זהו היישוב היחיד בארץ כולה שיש בו לפחות מקום כזה. פה הם מתרכזים, מתלבשים ויוצאים לע"בדה.

"בעיני ההורים זה לא מצא חן. הם כאו אלי ואמרו: יורבין, זה קרוב מדי לכיתה-הספר, כראי שתמצא מקום אחר!"

"אני מבין את הרגישות שלהם לעניין". איוו רגישות? ראשה-מועצה נכוד, מתפתל קצת, ולי בסוף אומר: "תשאל אותם איוו רגישות. אלה הטענות שלהם, לא שלי. בהתחלה חשבתי למצוא פיתרונות אחרים, אחר-כך הם פתחו במילחמה. זה גורם לילדים נזק חינוכי עצום. ההורים גורמים לילדים להתייחס לערבים בצורה מסוימת. הנזק הפדגוגי חמור. עכשיו אני לא רוצה להוציא מאכאן את הערבים בלחץ ובדיסטריה, כי יהיו לזה בעיות חינוכיות ארוכות-טווח."

הרובר שלו, עמיקם שפירא הוסיף: "בכל זאת אם נמצא מקום אחר נעביר אותם."

אך גמר ראשה-מועצה את דבריו, ולמיבנה המריבה הגיעו שני פועלים ערביים. הם לא היו מבוגרים בהרבה מילדי בית-הספר הפוחרים מהם כל-יך. כשהיו בגיל הילדים, כבר עבדו קשה לפרנסת המישפחה.

מצצר חדר, גבוה, חסון, שחום-עור, בן 19, עובר מזה שלוש שנים במועצה, וחסן עיירה, רזה ובוהר בן 18, עובר שם מזה שנתיים. שניהם עובדים בפניוויאשפה, הם חזרו זה עתה מיום

מה קורה ברמת-השרון?

לפני שבועיים חקרנו את המתרחש בדיסקוטק תל-אביבי, וגילינו כי רבים מבאי האשכנזיים דוגלים באימתן רשות-הכניסה לצעירים יהודיים מיוזרתיים. בין הסבורים כך בלטו בני נוער-ההובל של רמת-השרון.

בשבוע שעבר חקרנו את המתרחש בבית-הספר אוטישקין ברמת-השרון, והתגלתה תמונה מחרי"דה של גזענות אנטי-ערבית.

מן הראוי לפרסם כמה מן התגובות, שקיבל כתבנו, שי כרם.

אלי גופר, יו"ר ועדה-הורים, סירב להתראיין בעת חקירתנו, בתואנה שאין לו זמן, אך לאחר-מכן שלח לנו מיכתב רשמי. הנה קטעים ממנו, כלשונם:

"...מאת ורק חדר הזכשר ולפועלים הערביים של המועצה המקומית) ללא שרותים, הרי מית-קניה-השרותים של בית-הספר משמשים גם את הפועלים, שהכנ (כך במקור) הם בני-ארם בעלי צרכים ביולוגיים גם, וזה גורם נוסף לחיכוכים לא-מועילים. עם ניסול החוק בו חלה חובתי השמירה על ההורים עליידי הכנסת, שומרים היום התלמידים הבוגרים של בית-הספר — כיתות ה' וי', גילאי 12-11 — על השערים, והם לא ערוכים לטפל בנושא..."

"ארועים שאירעו לאחרונה ברמת-השרון כי גוף-התקיפת שני נערים במושבת, פירסומים בעיי-תונות על תקיפות והטרדות מינות של בוגרים כלפי ילדים במסדרות-החינוך — מה עוד שבי בית-הספר אירעו מיספר התרחשויות כגון: כי-תות-לימוד הוצת, אחת הכיתות נשרפה כליל על ציודה, ככיתה אחת הושחתה מפת ארץ-ישראל, ככיתה נוספת נמצאו כתבות-נאצה בערבית על

ראשה-מועצה ורבין ליד בית-הספר "אויסישקין" לשפר את התנאים התת-אנושיים

עבודה שהחל בשעה 5 לפנות בוקר. פניהם מלוכלכות, בגדיהם מרופטים ועיניהם עייפות. "בשעה 4 לפנות בוקר אנתנו יוצאים מר-מאללה לעבודה. בחץ יש עוד חושך", אמר מאצר בעיברית רהוטה. "הנסיעה לוקחת לנו שעה. אנחי נו עובדים שישה ימים בשבוע, ומרוויחים 900 שקל". האם הם מרוצים מהעבודה? הם הביטו זה בזה, חייכו חיוך קטן וענו: "כין כסדר!"

האם הם יודעים שההורים בבית-הספר הסמוך פועלים כדי להוציאם מאכאן למקום אחר?

"לא!" הם היו מופתעים, "לא יודעים על זה שוסד-בר. כשאנתנו באים בבוקר לעבודה, הילדים עוד לא נמצאים, בכלל לא רואים אותם."

האם הם מכירים את בית-הספר? "בשתי, ענה חסן, "אנתנו מפנים משם את האשפה כל יום"

הלות. כל האירועים הנ"ל מהווים תומר לדאגה לגורל הילדים בשעות שהותם בבית-הספר, מה עוד שבית-הספר משמש בשעות אחר-צהריים גם כמקום-דיכו לפעילות חברתית ותרבותית לילדים."

זהו מיסמך די מזעזע. אין שום תימוכין לכך שההצעות בבית-הספר קשורות בערבים. היו"ר נשמע כגבאי בגטו יהודי כלשהו, החרר מפני הגוריים.

אשפה

בכל יום

יושב-ראש המועצה המקומית, משה ור"בין, כועס מאד על המאבק. "עד היום היו הפר-עלים הערביים של המועצה מתרכזים בחוץ. בי-קור, בגשם, בשמש ובחום. זה היה מחזה מביש, מכיך ונחות. זה נראה ממש כמו שוק-עבריים. צריך לזכור בוויכוח הזה נקודה חשובה

מ.א. אילן